

Sygn. akt: III C 520/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: apl. sędz. Michał Barczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. na rzecz pozwanego M. W. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 520/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 lutego 2016 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 16 stycznia 2015 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. zażądał zasądzenia od pozwanego M. W. na swoją rzecz kwoty 15.052,25 złotych z odsetkami oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwany zawarł z (...) Bankiem Spółką akcyjną we W. umowę pożyczki, lecz zobowiązania swojego nie wykonał w zakresie dochodzonym pozwem. Wskazał, że na dochodzoną kwotę składają się: 7.173,54 złotych tytułem należności głównej oraz 7.878,71 złotych skapitalizowanych tytułem odsetek. Podał, że wierzytelność przysługuje powodowi na skutek zawartej umowy przelewu wierzytelności.

Nakazem zapłaty z dnia 23 lutego 2015 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 15.052,25 złotych wraz z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości. To doprowadziło do utraty mocy przez nakaz zapłaty w całości. W uzasadnieniu zaprzeczył istnieniu wierzytelności a z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 11 grudnia 2006 roku pozwany M. W. zawarł z L. bankiem Spółką akcyjną we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). W ramach tej umowy bank przeniósł na niego kwotę 17.009,59 złotych z zastrzeżeniem jej zwrotu wraz z odsetkami w łącznej wysokości 7.303,26 złotych w miesięcznych ratach po 450 złotych w terminie do 25 grudnia 2010 roku.

Dowód:

- umowa, k. 46-47;

Pozwany nie zapłacił na rzecz banku co najmniej 7.173,54 złotych tytułem należności głównej. Dnia 16 kwietnia 2010 roku bank wystawił Bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził zobowiązanie pozwanego w wysokości 9.803,05 złotych, w tym 8.110,33 złotych tytułem należności głównej oraz 1.372,72 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek. Postanowieniem z dnia 15 lipca 2010 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności. Na tej podstawie bank wszczął postępowanie egzekucyjne. Postanowieniem z dnia 20 lutego 2013 roku Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie D. P. na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne.

Dowód:

- bankowy tytuł egzekucyjny, k. 48-51;
- postanowienie, k. 52;
- postanowienie, k. 85-87;

Dnia 14 grudnia 2012 roku bank zawarł z powodem (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę przelewu wierzytelności, obejmującą m.in. wierzytelność banku wobec pozwanego. Pismem z dnia 16 grudnia 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 15.317,61 złotych. Dnia 16 stycznia 2015 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym stwierdził zobowiązanie pozwanego w wysokości 15.052,25 złotych, w tym 7.173,54 złotych tytułem należności głównej oraz 7.878,71 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek.

Dowód:

- wyciąg, k. 4;
- umowa, k. 7-11, 53-82;
- pismo z dnia 16 grudnia 2014 roku, k. 12-13;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W takiej sytuacji powód winien był wykazać, że doszło do zawarcia pożyczki oraz wysokość zobowiązania z tego tytułu. W ocenie sądu powód okoliczności te wykazał w całości. Fakt ten wynikał z przedstawionej przez powoda umowy z 11 grudnia 2006 roku zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem S.A. we W.. Z umowy tej wynikało, że powód przeniósł na

pozwanego kwotę 17.009,59 złotych z zastrzeżeniem jej zwrotu w wysokości powiększonej o należne odsetki w łącznej wysokości 7.303,26 złotych. Te dwie regulacje stanowią essentialia negotii umowy pożyczki. Żądana przez powoda kwota mieści się w kwocie, wynikającej z umowy.

W ocenie sądu powód wykazał także, że wierzytelność przysługuje właśnie jemu. Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z przedstawionej umowy z dnia 14 grudnia 2012 roku wynika, że wierzytelność przysługująca bankowi została przeniesiona na powoda. Wskazuje na to nie tylko sama umowa, ale także załącznik wskazujący wierzytelności podlegające przelewowi.

Mimo wykazania powyższych okoliczności, nie sposób było uwzględnić żądania powoda wobec podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Zgodnie zaś z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie powoda wynikało z wcześniejszego roszczenia banku, a więc podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Uwzględniając dyspozycją wynikającą z art. 513 § 1 k.c. roszczenie powoda przedawniało się z upływem 3 lat od dnia wymagalności. Z treści umowy wynika, że pożyczka w całości miała zostać spłacona do 25 grudnia 2010 roku. W takim stanie rzeczy roszczenie przedawniało się z dniem 26 grudnia 2013 roku.

W toku procesu powód starał się wykazać, że termin przedawnienia nie upłynął wobec złożenia przez poprzedniego wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wszczęcia postępowania egzekucyjnego, zmierzającego do wyegzekwowania tej kwoty. Z przedstawionego postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 15 lipca 2010 roku wynikało podjęcie przez wierzyciela czynności przed sądem zmierzającej do dochodzenia roszczenia. W takim stanie rzeczy doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia. Zgodnie zaś z treścią art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie ono na nowo. Zważywszy na to, że przedmiotem bankowego tytułu egzekucyjnego była cała kwota wynikająca z pożyczki, bieg terminu przedawnienia rozpoczął się 15 lipca 2010 roku i zakończył się 15 lipca 2013 roku. Wprawdzie na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, wierzyciel pierwotny wszczął postępowanie egzekucyjne, jednak postępowanie to zostało umorzone na wniosek wierzyciela dnia 20 lutego 2013 roku. Zwrócić jednak należy uwagę na to, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności, niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 roku, sygn. akt III CZP 103/14, OSNC 2015/12/137). Skoro umorzone postępowanie egzekucyjne nie wywołuje skutków, jakie ustawa wiąże z jego wszczęciem, nie dochodzi również do przerwania biegu terminu przedawnienia w rozumieniu art. 123 k.c. To oznacza, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu z dniem 16 lipca 2013 roku, co uprawnia pozwanego do skutecznego uchylenia się jego spełnienia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, sąd uznał żądanie powoda za nieuzasadnione, wobec czego orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono odpowiednio do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu składały się: koszt zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. W takim stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II sentencji.